

Tak pravil Sahara...

Prvně jsem na Honzu natrefil v Nerudovce v hospodě U Bonaparta někdy v roce 1976 nebo 1977, když jsme šli kolem s Bárrou Basikovou. Byl slyšet až ven, jak tam řval s kytarou nějakou pecku. Tak jsme zašli dovnitř, tam narváno (tehdy to bylo normální, že byly lokály narvané k prasknutí), nahuleno, že skoro nebylo vidět od stolu ke stolu, a Bára mi povídá: „To je Sahara.“

Od té doby to vím.

V pražských hospodách se za ty roky vytočily mraky piv, ale Sahara je na české rockové scéně už skoro padesát let jako doma, černé brejle sundává jen výjimečně a v kožené bundě nejspíš chodí i spát. Není to póza, je to styl života. Prostě to tak přišlo. Od Aše po Hrozenkov. Bud' je někde na cestě, někde hraje, nebo relaxuje a píše doma v lesích na Hradištku, kousek od slapské přehrady. V pelíšku, kde je happy, jak dává rád a často ve známost ve svých glosách na FB. Stokrát omletá otázka, proč se mu říká Sahara, by stejně zůstala bez odpovědi, tak jsem ji ani nepoložil. Bára mi to sice tehdy řekla, ale nechám si to pro sebe.

TEXT: JAN JEŇÝČEK FISCHER, FOTO: JIŘÍ TUREK

Jan Sahara Hedl, povoláním rocker.

„S Martinem Němcem, muzikantem a výtvarníkem, jsme kámoši odpradávná,“ říká Sahara. „Spolužáci ze střední. S kytarou jsem hrál po hospodách, ale cejtíl jsem, že to nestačí. Martin měl tehdy nějaký bizarní klávesy a myslil si, že na to umí. Já měl kytaru a namyšleně jsem byl taky dost. Takže když máš takhle hezky našlápnuto, ještě ti není dvacet a drzosti máš na rozdávání, jsi jen krůček od toho, založit pořádnou kapelu a udělat díru do světa. Přesně takhle

jsme dali dohromady Precedens. Všichni jsme byli strašně mladý, ale v tom byla ta síla. Nebylo sice vůbec jasné, zda to někde povede, ale tohle naše téměř dětské prenatalní hraní bylo plný objevů. A nefalšované radosti. Hrnuli jsme tu energii do lidí a ono to fungovalo. Když pak do kapely přišla Bára, bylo mi jasné, že za hvězdu by měla být ona. A tak jsem se přirozeně stáhl a posléze jsem nějaký čas působil jako klávesák a člen autorského týmu Luboše Pospíšila. Což bylo fajn. S Martinem Němcem bych už

ani nespočítal, kolikrát jsme se my dva za ty roky rozešli a pak zase sešli. Je to už něco jako rituál. Pořád se máme s tím starým kocourem rádi.“

Sáhouš, jak mu říká okruh nejbližších kamarádů, je ale především autor mnoha desítek písní a pěkné řádky hitů neboli pecek a fláků, jak se těm hodně povedeným kouskům v muzikantské hantýrce říká. Píše texty, skládá hudbu, aranžuje

Jan Sahara Hedl

písníčky a pak s nimi vyrazí s kapelou po koncertech. Rádia ho hrají, i když to není žádný popík.

Vlci, Vem mě s sebou, Tisíc jmen, Neměj strach. Písně, nebo spíš rockové balady plné obrazů, strachů, tajemna i nadějí tu budou i dávno po tom, až už tu žádný Sahara nebude.

*Vím, jak je těžký se mnou jít
Údolím vlků, kde koně ztrácej klid*

*Nebeský světla taky jdou...
(Neměj strach)*

„Mě totiž nebavilo učit se cizí texty. A pamatovat si je. Tak jsem si začal psát svoje,“ glosuje svoje textařské začátky Sahara.

„Holkám jsem básničky nepsal, to ne. Škoda času. Šel jsem rovnou do textů. Čistej bílej papír, to je výzva. Já si většinou nápad musím nechat uležet, ne

Holkám jsem básničky nepsal, to ne. Škoda času. Šel jsem rovnou do textů. Čistej bílej papír, to je výzva. Já si většinou nápad musím nechat uležet, ne hned hrr na něj.

hned hrr na něj. Často ten nápad nebo námět nosím dlouhý měsíce jako slonice slůně, než se do toho pustím. Pak to ale jede a musím to dodělat, když už si k tomu sednu. Umím psát texty na hotovou hudbu i naopak. Oba tyhle mechanismy mají svá pro a proti, jak textaři dobře vědí. Sémantika, gramatika, rytmus, fráze, všechno musí fungovat. Jsem na sebe v tomhle ohledu dost přísný. Živím se, tedy spíš přžívám, jako autor už nějaký ten pátek, a nemůžu si stěžovat. Od toho tu máme OSA. Systém, který funguje. Svářeči, řidiči autobusů a prodavačky v kantýnách taky nedělají zadarmo. Když pomínu dobu covidovou, což bylo pro nás muzikanty úplný psycho, protože se prostě nehrálo a kšefty se rušily, tak i při běžném nepandemickém rytmu života, kdy se střídá období HODNĚ práce s obdobím MÁLO práce, nebo dokonce s NENÍ ŽÁDNÁ práce, což je realita, je to někdy s prachama pěkně na hraně. Ale hlad míváme málokdy. To se pak seberu a jdu na OSA pro zálohu.“ (smích)

V roce 2003 měl v divadle Ta Fantastika premiéru muzikál Michala Pavlíčka Excalibur, ve

Jan Sahara Hedl a Blanka Šrůmová

kterém se Sahara dělil o textovou stránku díla s Vlastou Třešňákem a Karlem Steigerwaldem. Představení se s velkým úspěchem hrálo více než šest let a mělo téměř pět set repríz. Obraz Doriana Graye, další Pavlíčkův úspěšný muzikál, ke kterému psal Sahara texty, měl premiéru v roce 2006 a hrál se tři roky.

„Kdybych dělal věci na kšeft, což téměř nedělám, byl bych na tom nejspíš o dost líp s prachama. Ale svou cestou jdeme každé sám. Já se jako autor musím s tou věcí ztotožnit, neteší mě psát na objednávku pro někoho, koho moc neznám. Já k tý práci potřebuju přátelský vazby. A to s Michalem Pavlíčkem máme. U něj je mi jedno, jestli po mně chce jednu pecičku do nějaký televizní inscenace nebo kládu, jako byl Dorian. A že to tenkrát byl hukot. Už se zkoušelo, a my ještě

Já k tý práci potřebuju přátelský vazby. A to s Michalem Pavlíčkem máme. U něj je mi jedno, jestli po mně chce jednu pecičku do nějaký televizní inscenace nebo kládu, jako byl Dorian.

psali. Probdělý noci, litry kafe, cigára... no prostě horor. Ale dopadlo to dobře. Michala si hodně považuju.“

Chlapec z dobré rodiny na Královských Vinohradech, který chodil roky na klavír, aby z něj stejně nebyl klavírista, později pak na uměleckou průmyslovku, aby z něj nebyl ani malíř, ani výtvarník, se tedy protloukal životem, jak to šlo. V osmnácti si začal zadělávat na kariéru ve skupině DG 307 a poté už rozvážel minerálky, živil se jako skladník, pár let na severu Čech i podbíjel koleje. Škola života. Inspirace pro budoucí texty k písním. Svoboda rozhodování. On the road. Nebere si servítky a v lednu mu bude pětadesát. To už je dost na to, aby věděl, co chce a co ne.

„Nojo, on the road, věčný téma. Odejít z Vinohrad z bytu s okny jako vrata a čtyřmetrovými stropy do temnejch zákoutí rockerskýho života nebyl žádněj med. Těch doupat, co jsem jako mladej vystřídal, to by ani klokan nespočítal. Živím se muzikou, protože nic jinýho neumím. Nicméně mám solidní hudební základy a na práci, kterou dělám, to bohatě stačí. Na kytaru jsem samouk. Už na základce mi bylo jasný, že normální prací někde u ponku nebo v kanclu to nepůjde. Že bejt pořád na vandru a zažívat nový věci je cesta, která mi vyhovuje. I se vším tím zlým a nekomfortním, co k tomuhle způsobu života patří. Nemá cenu to nějak víc rozebírat. Howgh.“

Z éteru na Radiu Beat k nám v poslední době poměrně často promlouvá svým typickým chraplákem, aby nám vtípnou glosou připomněl, že žijeme tak, jak žijeme. A pravidelně to končí: Tak pravil Sahara.

„Jak tak koukám kolem sebe, říkám si, že jedna věc je na grotesku koukat, a jiná věc je v tý grotesce žít. Nechte si to projít hlavama, buďte happy a nazdar!“

Kdo poslouchá Radio Beat, ví, o čem je řeč.

„S věkem se člověk tak nějak zklidní. Nechci říkat zleniví, i když já k tomu mám náběh, ale zklidní. Už nevyhledávám šarvátky, mám rád věci v poklidu.

Když nehrajeme, ležím na gauči a píšu. Anebo nedělám nic. To mi taky jde. V noci, protože jsem noční pták, sjíždím starý vinyly. Tam je tolik krásnejch věcí, který už jsem skoro zapomněl. Nebo filmy. To mě teda furt baví. A čím jsem starší, tím víc u toho fňukám. Ale tak nějak radostně, je to uvolňující. V kině, kde jsou ty emoce ještě silnější, už pak bulím jako kráva.“

V kapele Něžná noc, což je Saharaova aktuální formace, se kterou jezdí po vlastech českých, se již více než sedm let dělí o mikrofon se svou momentální životní partnerkou, zpěvačkou Blankou Šrůmovou.

„S Blankou jsme se občas potkávali při hraní, když byla slavná a já ještě k jídlu,

ale nic z toho nebylo. Pak jsme se nějak náhodně potkali na fejsbuku, prochatovali jsme noci s mobilama v rukou a pak jsme najednou, ani nevím jak, skončili u Blanky na chatě, kde žijeme dodnes. Šup a bylo to. Už jsme spolu pár let a já jsem happy. Hrajeme spolu v kapele, skoro se nehádáme, ale já jsem kapel-

*Někde mám stáří
Ale zatím ještě čas
Svůj dětskej příbor
Na poslední hodokvas
Telefon bez drátů pro nekonečnej tón
a malou rakev pro štěstí nebo náhlejší
skon...
(Vem mě s sebou)*

Zleva: Jan Sahara Hedl, Blanka Šrůmová, Tomáš Valášek (kytara), Aleš Zenkl (bass), Pavel Attel (bicí)

ník, no a ten má vždycky pravdu. (zase smích) Ne, vážně. Máme systém, já píšu většinu repertoáru, Blanka má taky pár svých věcí, dělá nám to radost a kapela i společnej život klapou jako mlejn. Mám rád ten jednoduchej rytmus, basa bicí bum prásk, a takhle to máme. Všechno na rovinu. Prostě šťastný období. Tak si ho užívám. A vypadá to, že si to užívají i ti, kdo na nás a Něžnou noc chodí. Protože je tam dole pod pódiem vidím. Jsou usměvaví a happy i přesto, že moje texty zrovna radostí a optimismem nehýřej.“

„Vždycky jsem měl kolem sebe skvělý muzikanty, protože, co si budem povídat, mám svoje hráčský limity. Ale teď nám to hraje parádně. Třeba s kytaristou Tomášem Valáškem se známe už z Precedens. S tím bych to rád vydržel. A s Blankou samozřejmě taky.“

A co by muselo přijít, abys to nevydržel?
„Smrt.“

Tak pravil Sahara. ☒